

§ 5, saaledes ændret, og §§ 6—7
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 6
vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Be-
handling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

*Anden Behandling af Forslag til Lov
om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsfor-
sikring m. m.*

(Første Behandling findes i Tidenden
Sp. 98; Udvalgets Betænkning findes i
Tillæg B. Sp. 2101).

Udenfor Betænkningen var der ikke
stillet Ændringsforslag.

Formanden: Samtidig med denne Sag
behandles de under Nr. 7 og 8 paa Dags-
ordenen opførte Sager:

*Anden Behandling af Forslag til Lov
om Ændringer i Lov Nr. 151 af 1. Juli 1927
om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsfor-
sikring m. v.*

(Første Behandling findes i Tidenden
Sp. 98; Udvalgets Betænkning findes i
Tillæg B. Sp. 2101)

og

*Anden Behandling af Forslag til Lov
om Oprettelse af Krisekasser og Ændring i
Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløsheds-
forsikring m. v.*

(Første Behandling findes i Tidenden
Sp. 98; Udvalgets Betænkning findes i
Tillæg B. Sp. 2101).

Lovforslagenes Paragraffer, de stillede
Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om
Lovforslagenes Overgang til tredje Behand-
ling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Einer Jensen): Det Lov-
forslag, som Flertallet indstiller til Vedta-
gelse med en Række redaktionelle Ændrin-
ger, foreslaet af Socialministeren, bringer
Arbejdsløshedslovgivningen tilbage til en
Form, som saa nogenlunde er den samme

som den, den havde før Nedskæringen i
1927. Da Arbejdsløshedsloven i 1924 blev
vedtaget, skete det under enstemmig Tilslut-
ning fra alle Rigsdagens Partier. Det var i
Virkeligheden en Forudsætning, at dermed
maatte den stadige Diskussion og Uro om
Arbejdsløshedslovgivningen være ophørt.

Naar der fra alle Sider var Enighed
om Forslaget, maatte — og det forudsatte
naturligvis ogsaa Arbejdsløsheds-kasserne
ved deres Tiltræden af Forslaget — der-
med være skabt Ro om Spørgsmaalet.

Imidlertid skete der, som bekendt, alle-
rede i 1927 en Forandring i Loven, idet
de to nuværende Oppositionspartier, Ven-
stre og Konservative, foretog en væsentlig
Føringelse af den i 1924 vedtagne Ar-
bejdsløshedslov. I 1924 blev Stats- og
Kommunetilskuddene nedsat med 10—15
pCt., og samtidig blev Arbejdsløshedskas-
serne fritaget for det Bidrag, de ydede til
den ekstraordinære Hjælp. I 1927 nedsatte
de to Partier yderligere Tilskuddene med
15—20 pCt.

Man vil kunne forstaa, at naar den
Ændring, der skete i Loven, og hvorved
man borttog den ekstraordinære Hjælp og
i Stedet gav Adgang til Oprettelse af
Krisekasser, ikke har faaet praktisk Be-
tydning, naar disse Krisekasser ikke har
kunnet oprettes, er det alene, fordi det
ikke har været muligt for Arbejdsløsheds-
kasserne at skaffe de nødvendige Midler.

Af de to Mindretal, som gør Indstilling
her, skriver Partiet Venstre bl. a. i sin
Betænkning, at Ændringsforslagene tilsigter
paa væsentlige Punkter at fastholde de
Principper, hvorpaa Lovgivningen om Ar-
bejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring
af 1. Juli 1927 hviler. Dette gælder i Virke-
ligheden ogsaa de Ændringsforslag, der er
stillet af det andet Mindretal, man søger
ved disse Ændringsforslag at bringe Loven
tilbage til den Skikkelse, den havde i 1927.

Men Venstre gaar videre endnu og
stiller Forslag om en yderligere Nedsæt-
telse af Stats- og Kommunetilskuddene paa
ca. 2 Mill. Kr. Det gør man med den Be-
grundelse, at Skatteyderne har vanskeligt
ved at betale Skat, og samtidig tilføjes, at
man stiller Forslag om at søge oprettet
Krisekasser.

Jeg begriber ikke, hvorledes det ærede
Parti kan tro det muligt, naar man ikke
i de Aar, der nu er gaaet siden 1927, har
kunnet naa at faa oprettet mere end 6
Krisekasser, at man nu kan foretage en
Nedsættelse af Tilskuddet og dog faa Krise-
kasser oprettet. Men deres Ændringer be-